

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci žalobcu: **L.**, bytom M., zast. advokátom JUDr. Petrom Rakom, Masarykova 13, Prešov, proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát**, Pionierska 33, Prešov, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. KRP-P-57/KDI-BCP-2011 zo dňa 11. mája 2011 na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S 69/2011-47 zo dňa 29. novembra 2011 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S 69/2011-47 zo dňa 29. novembra 2011 **z m e ň u j e** tak, že žalobu žalobcu **z a m i e t a**.

Žalobcovi náhradu trov konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

I. Predmet konania

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 11. mája 2011 č. KRP-P-57/KDI-BCP-

2011 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím zo dňa 8. marca 2011 č. ORP-P-163/ODI2-PO-2011 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 323,64 Eur do 10 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

V dôvodoch rozsudku krajský súd poukázal na to, že rozhodnutia správnych orgánov na základe nimi zisteného stavu veci sú nedostatočne odôvodnené. Základnou otázkou, ktorou sa mali správne orgány zaoberať je, či vzhľadom na daný terén vodič motorového vozidla mohol alebo nemohol zabrániť prešmyknutiu kolies, čo však neurobili a odôvodnenie tejto skutočnosti tak, ako bolo citované v rozhodnutí správnych orgánov, má vplyv na posúdenie, či žalobca sa dopustil priestupku z nevedomej nedbanlivosti alebo jeho konanie možno subsumovať pod pojem priestupku. Táto otázka je podľa krajského súdu v príčinnej súvislosti, teda naplnenie skutkovej podstaty priestupku porušením ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c/ je v príčinnej súvislosti s porušením ustanovenia § 66 ods. 2 písm. a/, d/, e/, i/.

Ak správne orgány túto otázku náležitým a presvedčivým spôsobom neobjasnili, potom podľa krajského súdu nemožno hovoriť o dostatočne a presvedčivo odôvodnenom rozhodnutí, pretože aj v priestupkovom konaní podľa § 51 je upravené, že ak nie je v tomto alebo inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupku všeobecné predpisy o správnom konaní.

Krajský súd poukázal na ustanovenie § 47 ods. 3 Správneho poriadku, z ktorého vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

S obranou žalobcu v priestupkovom konaní sa podľa krajského súdu správne orgány dostatočne a presvedčivo nevysporiadali. Ak na posúdenie otázky, či žalobca ako vodič motorového vozidla mohol alebo nemohol na uvedenom teréne zabrániť prešmyknutiu kolies správny orgán nemá dostatok odborných vedomostí, potom mu nič nebráni v tom, aby na posúdenie tejto odbornej otázky ustanovil príslušného znalca.

Ak žalobca namietal, že prešmyknutie kolies nemohol predvídať, bolo podľa krajského súdu povinnosťou správnych orgánov nevedomú nedbanlivosť žalobcovi ako priestupcovi preukázať. V tomto smere sa však správne orgány nevedomou nedbanlivosťou nezaoberali.

K námietke žalobcu, že nebolo možné mu uložiť dve sankcie popri sebe, pretože podľa jeho názoru zákon o priestupkoch neupravuje, že by osobitná časť tohto zákona mala prednosť pred všeobecnou časťou, krajský súd uviedol, že takýto výklad zákona nie je správny. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 1Sžd 15/2011 z 19.7.2011, v ktorom NS SR uviedol, že *„uloženiu sankcie, pokuty a zákazu činnosti kumulatívne nebráni všeobecná časť zákona o priestupkoch, keď v ustanovení § 11 ods. 2 veta pod bodkočiarkou uvádza, že sankciu možno uložiť samostatne alebo s inou sankciou. Osobitná časť zákona, do ktorej patrí aj ustanovenie § 22 ods. 2 písm. a/ zákona o priestupkoch, určuje konkrétne druhy sankcií a upresňuje spôsob ich uloženia. Pokiaľ teda správne orgány pri ukladaní sankcie za porušenie povinnosti uloženej zákonom, s ktorou zákon spája uloženie pokuty a zákazu činnosti, uložili obe sankcie, postupovali správne. „*

Krajský súd napokon uviedol, že po preskúmaní rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe došiel k záveru, že rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a preto ich podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

II. Stručné zhrnutie dôvodov odvolania žalovaného

Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný včas odvolanie, v ktorom namietal proti záverom krajského súdu a síce, že správne orgány boli povinné vykonať dokazovanie na preukázanie, že žalobca mohol zabrániť prešmyknutiu kolies, resp., že základnou otázkou, ktorou sa mali správne orgány zaoberať bolo to, či vzhľadom na daný terén vodič motorového vozidla mohol alebo nemohol zabrániť prešmykovaniu kolies, pričom s obranou žalobcu sa správne orgány dostatočne a presvedčivo nevysporiadali.

Žalovaný vyjadril názor, že všetkými krajským súdom vytýkanými skutočnosťami sa už v dostatočnej miere zaoberal v jednotlivých častiach rozhodnutia o odvolaní.

Uviedol, že už v napadnutom rozhodnutí poukázal na znenie ustanovenia § 3 zákona o priestupkoch, podľa ktorého na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie. Následne v § 4 zákona je definované spáchanie priestupku z nedbanlivosti a úmyselne.

Z konania žalobcu bol zjavné spáchanie priestupku z nedbanlivosti podľa § 4 ods. 1 písm. b/ zákona, t.j. žalobca nevedel, že svojim konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, hoci to vzhľadom okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol.

Žalovaný poukázal na to, že už v rozhodnutí o odvolaní argumentoval, že z fotodokumentácie z miesta dopravnej nehody je zjavne zrejmé, že topiaca sa vrstva – snehová kaša sa nachádzala na povrchu celého parkoviska, nielen na určitej jeho časti, kedy žalobca podľa názoru žalovaného vzhľadom na uvedené mal a mohol predvídať (ako vodič z povolania), že k takejto situácii - prešmyknutiu kolies na kašovitom snehu a ľade môže na takomto povrchu komunikácie dôjsť. Poukázal tiež na vyjadrenie žalobcu pred krajským súdom, že napriek tomu, že prešmykovali kolesá opakovane pokračoval v uvedenom úkone.

K súdom vytýkanej skutočnosti, či žalobca mohol alebo nemohol na uvedenom teréne zabrániť prešmyknutiu kolies znaleckým dokazovaním znalcom v príslušnom odbore je podľa žalovaného nereálne, neúčelné a do konania by neprinieslo žiadne nové skutočnosti.

V konečnom dôsledku k nárazu vozidla zn. Citroen do vozidla zn. Fábria skutočne došlo, v dôsledku čoho aj došlo k poškodeniu vozidla zn. Fábria, pričom poškodenie tohto vozidla bolo riadne zdokumentované a preukázané a toto poškodenie vozidla nepopiera ani samotný žalobca. Aj napriek uvedeným skutočnostiam si žalobca následne zjavne nesplnil niektoré z povinností uvedených v § 66 ods. 6 a preto bolo podľa žalovaného jeho konanie súvisiace s poškodením vozidla iného kvalifikovať ako dopravnú nehodu.

K súdom vytýkanej skutočnosti, že ak žalobca namietal, že prešmykovanie kolies nemohol predvídať, bolo povinnosťou správnych orgánov nevedomú nedbanlivosť žalobcovi preukázať, žalovaný uviedol, že pri nevedomej nedbanlivosti sa zodpovednosť za priestupok zakladá na povinnosti a zároveň možnosti páchatel'a vedieť, že môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom. Na spáchanie priestupku z nedbanlivosti pritom postačuje hociktorá z foriem - teda aj nevedomá nedbanlivosť. Žalovaný zdôraznil, že pri nedbanlivosti je potrebné, aby si páchatel' aspoň mal a mohol predstaviť, že sa príčinný vzťah medzi konaním a jeho následkom môže rozvinúť. Z priebehu konania žalobcu, motívu a pohnútky k tomuto konaniu je podľa žalovaného nepochybné, že sa nejednalo o konanie, ktoré nie je priestupkom tak, ako vymedzuje ustanovenie § 2 ods. 2 zákona o priestupkoch. Žalovaný sa nestotožnil s konštatovaním krajského súdu, že správne orgány sa nezaoberali nevedomou nedbanlivosťou žalobcu vo vzťahu ku skutočnosti, či mohol, resp. nemohol predvídať prešmykovanie kolies.

Žalovaný sa nestotožnil ani s názorom krajského súdu, že ak správne orgány argumentujú, že žalobca v zápisnici z ústneho pojednávania o priestupku zo dňa 8.3.2011 priznal, že sa nevenoval vedeniu vozidla tak, toto nezodpovedá obsahu spisu správneho orgánu. Žalovaný poukázal na predmetnú zápisnicu, z ktorej vyplýva, že žalobca po opise skutku, ako je zaznamenaný v zápisnici uviedol: „priestupku som si vedomý, skutku ľutujem“, čo následne aj vlastnoručne podpísal.

Žalovaný poukázal tiež na to, že žalobca následne v podanom odvolaní voči rozhodnutiu o priestupku zopakoval, že si je vedomý spáchania priestupku, resp., že si je vedomý, že zodpovedá za škodu, ku ktorej dôjde v dôsledku prevádzky motorového vozidla.

Všetky uvedené skutočnosti boli následne prvostupňovým správnym orgánom zohľadnené pri ukladaní sankcie žalobcovi za konkrétny priestupok, ktorá bola uložená v súlade so zákonom a to na spodnej hranici sankčného pásma, resp. bola mu uložená najnižšia možná sankcia.

Na základe uvedeného žalovaný navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie, resp. napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalobu navrhol zamietnuť.

III. Stručné zhrnutie vyjadrenia žalobcu k odvolaniu žalovaného

K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca tak, že navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť.

K vyjadreniu žalovaného, ktorý opakovane poukazuje na ustanovenie § 66 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, a to na povinnosti účastníka dopravnej nehody, ktoré mal podľa žalovaného porušiť, uviedol, že dňa 8.12.2010 nespôsobil dopravnú nehodu, ale bol účastníkom škodovej udalosti.

Žalobca zdôraznil, že z miesta nehody neušiel, neodmietol dychovú skúšku, nemal požitú alkoholické nápoje, neodmietol spolupracovať na vyšetrení tejto udalosti, riadne sa venoval riadeniu motorového vozidla, čo potvrdili aj svedkovia a k udalosti skutočne došlo len prekĺznutím kolies bez akéhokoľvek jeho zavinenia.

Bez ohľadu na tvrdenie žalovaného a právnu kvalifikáciu skutku (keď má za to, že priestupku sa nedopustil), sa v žiadnom prípade nemôže javiť ako spravodlivé rozhodnutie, ktorým mu bola uložená sankcia 300,- Eur a ako vodičovi z povolania, ktorý je živiteľom rodiny s dvomi deťmi, uložený aj zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 12 mesiacov v situácii, keď pri cúvaní na parkovisku v dôsledku podkĺznutia kolies na kašovitom snehu neúmyselne spôsobil škodu na inom vozidle max. 200,- Eur, pričom situáciu riešil priamo na mieste s domnelým vlastníkom vozidla.

Žalovanému vyčítal, že sa vôbec nezaoberal závažnosťou konania, najmä vo vzťahu k spôsobu jeho realizácie, následkami konania, okolnosťami, za ktorých ku konaniu došlo, mierou zavinenia a pohnútkou a osobou obvinenou z priestupku. Napadnuté rozhodnutie tak podľa žalobcu vykazuje znaky formálneho rozhodnutia a to tiež vo vzťahu k sankcii, ktorú bolo možné prípadne uložiť aj samostatne.

Nesúhlasil tiež s výkladom žalovaného, ohľadne ust. § 22 ods. 2 písm. a/ zákona o priestupkoch, t.j., že mu uložená najnižšia možná sankcia.

Poukázal na to, že tvrdenie žalovaného, že zákon nepripúšťa v prípade spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. b/ zákona o priestupkoch iné uloženie sankcie ako kumulovanej sankcie peňažnej pokuty a zákazu činnosti viesť motorové vozidlo považuje za v rozpore s právom na spravodlivý trest. Poukázal na to, že z ustanovenia § 11 ods. 2 zákona o priestupkoch je možné uložiť sankciu samostatne a lebo s inou sankciou, pokarhanie nemožno uložiť spolu s pokutou.

V prípade, že súd posúdi, že zákon pripúšťa za uvedený skutok udeliť vodičovi sankciu v minimálnej výške 1 roka zákazu činnosti vedenia motorového vozidla tak, ako rozhodli správne orgány, žalobca navrhol, aby súd toto konanie prerušil a v tejto veci podal na Ústavný súd SR návrh na začatie konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. b/ OSP, nakoľko sa v takomto prípade domnieva, že ustanovenie § 22 ods. 2 písm. a/ zákona o priestupkoch nie je v súlade s Ústavou SR.

IV. Konanie na prvostupňovom súde

Krajský súd ako súd prvého stupňa postupom podľa § 250j ods. 2 písm. d) OSP zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru Prešov, Okresný dopravný inšpektorát zo dňa 8.3.2011.

Po citácii zákonných textov ustanovení § 244 ods. 1, § 247 ods. 1 a 2, § 249 ods. 2 OSP, § 47 ods. 3 SP a § 2 ods. 1 a § 3, § 4 ods. 1 písm. a/ a b/ zák. č. 372/1990 Zb., § 4 ods. 1 písm. c/, § 66 ods. 2a písm. a/, d/, e/, i/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke ako aj po vyhodnotení záznamu o podaní vysvetlenia podľa § 62 ods. 2 zákona o priestupkoch, krajský súd vyslovil záver, že správne orgány na základe zisteného skutkového stavu veci, keď sa dostatočne a presvedčivo s obranou žalobcu v priestupkovom konaní nevyšporiadali, rozhodli predčasne, pričom odôvodnenie rozhodnutí nie je dostatočne odôvodnené.

Ak žalobca namietal, že prešmyknutie kolies nemohol predvídať, bolo podľa krajského súdu povinnosťou správnych orgánov nevedomú nedbanlivosť žalobcovi ako

priestupcovi preukázať. Správnym orgánom vyčítal, že sa správne orgány nevedomou nedbanlivosťou nezaoberali.

Podľa krajského súdu bez ohľadu na výpoveď žalobcu v zápisnici o ústnom pojednávaní o priestupku vzhľadom na prvotné úkony vo vysvetleniach, bolo povinnosťou správnych orgánov z úradnej povinnosti vykonať dokazovanie na preukázanie, že žalobca prešmyknutie kolies mohol zabrániť.

V. Právne názory odvolacieho súdu

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 17. apríla 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V úvode musí Najvyšší súd vysloviť svoj záver, že sa nestotožňuje so závermi krajského súdu, že rozhodnutia správnych orgánov sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Rovnako sa nestotožňuje s názorom krajského súdu, že sa správne orgány nezaoberali nevedomou nedbanlivosťou.

Podľa názoru odvolacieho súdu napadnuté rozhodnutie žalovaného má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené.

Podľa odvolacieho súdu vykonaným dokazovaním v správnom konaní mali správne orgány spoľahlivo zistené, že žalobca tým, že dňa 8.12.2010 v čase okolo 14.25 hod. v Bardejove na ul. Komenského spôsobil dopravnú nehodu tak, že ako vodič cúval s motorovým vozidlom zn. Citroen Jumper, tab. ev. č. K. na účelovej komunikácii -

parkovisku v areáli SPŠ, pričom počas jazdy sa plne nevenoval riadeniu vozidla, následkom čoho na zasneženej komunikácii došlo k prešmyknutiu kolies vozidla, v dôsledku čoho ľavou zadnou časťou vozidla narazil do ľavej bočnej časti zaparkovaného motorového vozidla zn. Škoda Fabia, tab. ev. č. B.. Požitie alkoholických nápojov u vodiča F. zisťované nebolo, nakoľko po zrážke si nesplnil povinnosti účastníka dopravnej nehody, nezdržal sa konania, ktoré by bolo na ujmu vyšetrenia dopravnej nehody, na mieste nezotrval, nehodu neohlásil, ale z miesta odišiel na neznáme miesto. Na motorovom vozidle zn. Škoda Fábía vznikla škoda vo výške cca 200 Eur, iná škoda nevznikla.

Z administratívneho spisu je zjavné, že prvostupňový správny orgán vykonal vo veci náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to (správou o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 5.1.2011, záznamom dopravnej nehody zo dňa 9.12.2010, náčrtom a fotodokumentáciou z miesta dopravnej nehody, záznamom o podaní vysvetlenia L. zo dňa 5.1.2011, záznamom o podaní vysvetlenia Ing. J. zo dňa 28.12.2010, záznamom o podaní vysvetlenia Ing. P. zo dňa 22.12.2010, záznamom o podaní vysvetlenia V., zo dňa 22.12.2010, evidenčnou kartou vodiča L., zápisnicou z ústneho pojednávania priestupku zo dňa 8.3.2010).

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní správny orgán prvého stupňa vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom žalovaného dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého vychádzal pri svojom rozhodovaní o priestupku žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými závermi žalovaného, ktorý správne poukázal na to, že v priestupkovom konaní bolo jednoznačne preukázané spáchanie priestupku žalobcom podľa § 4 ods. 1 písm. c/, § 66 ods. 2 písm. a/, d/, e/, i/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, na tom skutkovom základe ako je uvedené v napadnutom rozhodnutí.

Z obsahu administratívneho spisu podľa odvolacieho súdu vyplynulo, že predmetný skutok bol dostatočným spôsobom zistený a náležite zdokumentovaný. Odvolací súd dospel

k zhodnému záveru ako žalovaný, že v správnom konaní bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie, ktoré viedlo k správnym právnym záverom.

K námietke žalobcu uplatnenej v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, že ku dopravnej nehode ani nedošlo, (*nakolko žalobca tvrdil, že pri cúvaní na parkovisku v dôsledku prešmyknutiu kolies v zimnom období na kašovitom snehu mierne narazil do vedľajšieho vozidla, ktorému oškrel blatník a vec prejednal priamo na parkovisku s osobou, ktorú považoval za majiteľa vozidla a o ktorej si odôvodnene myslel, keďže dotyčná osoba stála pri vozidle, po náraze na neho zakričala, aby zastavil a po prezretí rozsahu škody sa k výške škody vyjadrila mávnutím ruky, načo z parkoviska vzhľadom na uvedené odišiel*), žalovaný uviedol, že uvedenú situáciu vyhodnotil ako dopravnú nehodu v zmysle § 64 ods. 2 zákona o cestnej premávke, podľa ustanovenia ktorého za dopravnú nehodu sa považuje aj škodová udalosť podľa ods. 3 citovaného zákona, ak podľa písm. a/ tohto ustanovenia nie je splnená niektorá z povinností podľa § 66 ods. 6 zákona o cestnej premávke.

Zo spisového materiálu je podľa žalovaného nepochybné, že žalobca mal vedomosť o vzniku poškodenia vozidla zn. Škoda Fábria (záznam o podaní vysvetlenia svedkov ako aj samotného žalobcu), keďže sa žalobca po tom, čo pri cúvaní narazil do zaparkovaného vozidla, na ktorom spôsobil škodu zjavne nesplnil nasledujúce z povinností uvedených v § 66 ods. 6 (a síce neohlásil dopravnú nehodu policajtovi - písm. a/ - nezotrval na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta - písm. d/ - nezdržal sa konania ktoré bolo na ujmu vyšetrovania dopravnej nehody a to premiestnením vozidla - písm. e/ - bezodkladne neupovedomil osobu, ktorá nebola účastníkom dopravnej nehody o hmotnej škode, ktorá jej bola spôsobená dopravnou nehodou a neoznámil jej svoje osobné údaje a nezabezpečil to ani prostredníctvom PZ - písm. i/, bolo potrebné jeho konanie súvisiace s poškodením vozidla iného kvalifikovať ako dopravnú nehodu.

Žalovaný sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadal aj s obranou žalobcu, keď uviedol, že konanie žalobcu neospravedľňuje ani skutočnosť, že osobu s ktorou podľa jeho názoru prejednal škodu na parkovisku považoval za majiteľa poškodeného vozidla, (keď podľa výpovedí svedkov predmetnej udalosti o riešení spôsobenej škody na mieste nebola žiadna zmienka), preto nebolo možné takéto konanie hodnotiť za postup podľa § 66 ods. 6 zákona o cestnej premávke (od uvedenej osoby nezisťoval osobné údaje,

ani neodovzdal svoje osobné údaje), a preto po neuzavretí dohody medzi žalobcom a poškodenou osobou, bolo povinnosťou žalobcu postupovať podľa § 66 ods. 2 zákona o cestnej premávke.

S týmto právnym názorom žalovaného sa stotožnil aj odvolací súd a vzhľadom k tomu, že z vyjadrenia žalobcu k odvolaniu žalovaného vyplýva, že žalobca sa s argumentáciou žalovaného ohľadne vyhodnotenia danej situácie za dopravnú nehodu nestotožnil a naďalej trvá na to, že došlo ku škodovej udalosti, odvolací súd odkazuje v podrobnostiach na právny záver žalovaného, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje.

Odvolací súd sa však nestotožňuje s názorom krajského súdu, že sa správne orgány nevedomou nedbanlivosťou žalobcu nezaoberali.

Z rozhodnutia žalovaného totiž vyplýva, že sa odvolacou námietkou žalobcu, týkajúcou sa jeho tvrdenia, že pre vznik priestupkovej povinnosti je potrebné zavinené konanie, ktorého si žalobca nie je vedomý, zaoberal, keď s odkazom na ustanovenie § 3 zákona o cestnej premávke, uviedol, že na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že z konania žalobcu je zjavné spáchanie priestupku z nedbanlivosti podľa § 4 ods. 1 písm. b/ zákona o priestupkoch, t.j. obvinený nevedel, že svojim konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, hoci vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol.

Žalovaný ďalej uviedol, že s poukazom na charakter priestupku je nepochybné, že konaním žalobcu došlo k porušeniu záujmu verejnosti tým, že tento po tom, čo spôsobil dopravnú nehodu si nesplnil povinnosti účastníka dopravnej nehody. Miera porušenia záujmu spoločnosti je zároveň vyjadrená v ustanovení § 137 ods. 2 písm. c/ zákona o cestnej premávke, kde uvedené ustanovenie hodnotí porušenie pravidiel cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda, alebo nesplnenie si povinnosti účastníka dopravnej nehody alebo škodovej udalosti ako porušenie pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom. Žalovaný poukázal na to, že záujem spoločnosti na ochrane života, zdravia a majetku v oblasti cestnej premávky charakterizuje zákon o cestnej premávke, ktorý

v ustanovení § 1 okrem iného uvádza, že upravuje jej pravidlá a vedenie vozidiel. Tento účel zákona je následne vyjadrený v rozsahu úpravy jednotlivých oblastí v cestnej premávke. Žalovaný preto po posúdení veci zastával názor, že konanie žalobcu je priestupkom, pričom vykazuje znaky (vyjadrené zákonom o priestupkoch) ako aj materiálne znaky priestupku, t.j., že konanie porušuje spoločenský záujem.

Podľa odvolacieho súdu konštatovanie krajského súdu, že správne orgány sa nevenovali nevedomej nedbanlivosti sa nezakladá na pravde.

K námietke žalobcu považuje za dôležité zdôrazniť, že zavinenie je založené na intelektuálnej a vôľovej zložke. Existujú dva druhy zavinenia; úmyselné a nedbanlivostné. Rozdiel medzi úmyselným a nedbanlivostným zavinením spočíva v tom, že pri zavinení z nedbanlivosti a to pri vedomej nedbanlivosti páchatel' priestupku vie, že môže spôsobiť následok, kým pri nevedomej nedbanlivosti o tejto možnosti ani nemusí vedieť. **U páchatel'a, ktorý pácha priestupok z nevedomej nedbanlivosti, je zodpovednosť založená na povinnosti osoby predvídať určité skutočnosti, a preto sa od nej vyžaduje určitá miera opatrnosti. Podmienky zodpovednosti sú ustanovené kumulatívne spojením prvkov, ktoré sú rovnocenné, t.j. vedieť mal a mohol.**

Ako vyplynulo z rozhodnutia žalovaného, žalovaný mal za to, že k spáchaniu priestupku došlo z nedbanlivosti podľa § 4 ods. 1 písm. b/ zákona o priestupkoch, t.j. že žalobca nevedel, že svojim konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, hoci vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol.

Podľa článku 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie zákonov musí byť v súlade s ústavou, v danom prípade s článkom 1 ods. 1 a článkom 50 ods. 6. Právna istota a spravodlivosť, ako princípy materiálneho právneho štátu podľa názoru súdu nepripúšťajú v individuálnych prípadoch aplikovanie sankcií, ktoré sú zjavne neproporcionálne a neprimerané povahe skutku a jeho dôsledkom. Súd je však pri ukladaní sankcie povinný vychádzať z princípu prísne individuálnej zodpovednosti za skutok, ktorý má svoju mieru závažnosti a dôsledkov. Nijaký právny poriadok nemôže regulovať všetky situácie, ktoré môžu nastať pri uplatňovaní právnej úpravy. Každý právny poriadok sa môže

uplatniť vo všetkých prípadoch iba vtedy, ak sa právna úprava dotvorí výkladom práva. Základom výkladu práva v právnom štáte je zdravý rozum. K dôležitým materiálnym znakom právneho štátu je aj existencia kritérií, podľa ktorých sa vysvetľuje a uplatňuje každá právna norma (cit. Drgonec: Ústava Slovenskej republiky - Komentár, Heuréka 2004, str. 57 - 58).

Odvolačný súd považoval na rozdiel od krajského súdu skutkové zistenia správnych orgánov za dostatočne preukázané a rozhodnutia náležitým spôsobom aj odôvodnené. Odvolačný súd sa nestotožňuje s názorom krajského súdu, že je potrebné vo veci dokazovanie znalcom na posúdenie otázky, či žalobca ako vodič motorového vozidla mohol alebo nemohol na uvedenom teréne zabrániť prešmyknutiu kolies. Takéto dokazovanie je vzhľadom aj na vyššie uvedené neúčelné a nadbytočné.

Podľa § 34 ods. 1 Správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka. (ods. 2).

Účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe (ods. 3).

Vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu (ods. 4).

Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (ods. 5).

Podľa odvolacieho súdu prvostupňový správny orgán postupoval v súlade s vyššie citovaným ustanovením Správneho poriadku, vo veci vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu a obsahom spisového materiálu ako aj listín, za ktoré bolo potrebné považovať podané vysvetlenia svedkov a samotného žalobcu, z výpovedí ktorých vychádzal pri ustálení skutkového stavu, pričom obsah týchto výpovedí na priebeh a okolnosti predmetnej dopravnej nehody sa zhodujú.

Nebolo preto účelné vzhľadom na charakter konania, ktorého sa dopustil žalobca tým, vzhľadom k tomu, že sa jedná o porušenie pravidiel cestnej premávky, pri ktorých na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, v konaní dokazovať skutočnosti, ohľadne toho, či žalobca mohol alebo nemohol zabrániť prešmyknutiu kolies.

Podľa odvolacieho súdu žalovaný sa dôsledne riadil procesnými zásadami, ktoré sú obsiahnuté v Správnom poriadku (§ 3 ods. 4, § 32 ods. 1 a § 34 ods. 3), zadovážili si podklady pre rozhodnutie zákonným spôsobom, žalovaný mal dostatok podkladov pre vydanie rozhodnutia o odvolaní a s poukazom na vyššie uvedené považuje odvolací súd ďalšie preukazovanie skutočností, ktoré by už boli zjavne nepotrebné a nadbytočné.

Ohľadne námietky žalobcu týkajúcej sa nemožnosti uloženia sankcie dvoch sankcií sa odvolací súd plne stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, na ktorý v podrobnostiach odkazuje.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení odvolacích námietok žalovaného dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné podľa § 220 OSP zmeniť tak, že žalobu je potrebné zamietnuť.

Žiadosti žalobcu na prerušenie konania v zmysle § 109 OSP a podanie návrhu na začatie konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. b/ OSP na ústavný súd SR, nevyhovel, nakoľko na takýto postup nevidel žiaden dôvod.

O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 2 v spojitosti s § 250k ods. 1 OSP, podľa ktorého neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania nepriznal .

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave 17. apríla 2012

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová